



Arrest

nr. 184 874 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : A(...) T(...)

voornaam : K(...) Q(...) I(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21 april 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen(1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 7 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"II.1.1. De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 16 mei 2016 op grond van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, rechtzekerheidsbeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet, artikel 13 EVRM en artikel 3 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

"Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een beslissing houdens de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 21 april 2016. Verzoekende partij heeft in haar beroep dd. 23 mei 2016 reeds geargumenteed dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in feite een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Verzoekende partij heeft immers asiel aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.1.4. Daarnaast bevindt verzoekende partij zich thans nog steeds in de asielprocedure (asielaanvraag dd. 09.09.2015).

Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een negatieve asielbeslissing gekregen dd. 21 april 2016. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de asielbeslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan kan verzoekende partij verblijfsrecht verkrijgen en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer.

II.1.5. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.

In die zin schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, rechtzekerheidsbeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet, artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Het beroep dat de verzoekende partij had ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016, houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd bij arrest met nr. 174.680 van 15 september 2016 verworpen. In dit arrest werd uitspraak gedaan over het beroep dat de verzoekende partij had ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2013, daarbij oordelend dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat het asielrelaas elke geloofwaardigheid mist. De verzoekende partij bevindt zich thans niet langer in de asielprocedure. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij nog kan doen gelden bij deze grief.

Het onderzoek van de voormelde asielaanvraag hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op het feit dat het onderzoek reeds werd gevoerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooraleer de thans bestreden beslissing werd genomen, en de bevindingen van dat onderzoek werd veruiterlijkt in diens beslissing –en later bevestigd door de Raad- zodat de verzoekende partij zich ertegen kon verweren in het kader van haar beroep ertegen, toont zij niet aan dat hierover nogmaals moest worden gemotiveerd in het huidige bevel om het grondgebied te verlaten.

Het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling ten aanzien van het land van herkomst werd dus, zoals gesteld, reeds onderzocht, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er nog andere elementen voorhanden zijn, buiten deze die haar asielrelaas constitueren en die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal én door de Raad, die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ook in die zin heeft zij geen belang meer bij het middel in zoverre zij stelt dat zij in het beroep dat aanleiding gaf tot het voormelde arrest had geargumenteed dat een schending van deze bepaling voorlag.

De verzoekende partij stelt ter zitting dat zij alsnog een belang zou hebben omdat het huidige bevel niet had mogen worden genomen alvorens de Raad uitspraak had gedaan over de asielaanvraag en dat, door het toch te doen, de verwerende partij sneller zou kunnen overgaan tot het afleveren van een tweede bevel en een inreisverbod. Dit is echter een loutere hypothese die geen steun vindt in de stukken van het dossier: er werd geen tweede bevel genomen alvorens de Raad is overgegaan tot het afwijzen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, noch een inreisverbod.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de hoorplicht, alsook artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord had zij geweten dat verzoekende partij hier verblijft met haar vrouw en kind. Verwerende partij had moeten rekening houden met het familieleven van verzoekende partij in België.

Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar een recent arrest nr. 138 017 van uw Raad dd. 6 februari 2015.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.2.2. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel

om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij zich enerzijds beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen en anderzijds verwijst naar haar familiale situatie en alludeert op het feit dat zij mantelzorg nodig heeft, evenwel zonder enige verdere toelichting of zonder dat deze bewering wordt gestaafd met enig stuk. Zij brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

Verzoekende partij betoogt dienaangaande dat, moest zij zijn gehoord, zij melding had kunnen maken van haar vrouw en kind met wie zij hier verblijft.

De Raad kan echter dan vaststellen dat nergens uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier, blijkt dat er sprake is van een vrouw of een kind, in tegendeel: verzoeker heeft in het kader van zijn asielprocedure verklaard ongehuwd en kinderloos te zijn. Aangezien zij in het kader van het huidige beroep geen enkel begin van bewijs aanbrengt waarmee zij het aannemelijk zou maken dat er werkelijk sprake is van een vrouw en een kind waarmee rekening zou moeten worden gehouden, heeft verzoekende partij geen belang bij haar tweede middel.

2.2.3. Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS